

استفاده از عضویت در سازمان تجارت جهانی!

مصطفی احمدی

یکی دیگر از مهمترین وظایف سازمان تجارت جهانی حل و فصل مشکلات تجاری کشورهای عضو این سازمان است که کشورهای عضو می‌توانند از کانال این سازمان، مشکلات ترانزیتی بوجود آمده را حل کنند. از آنجایی که بیشتر محصولات صادراتی کشور را محصولات زراعتی تشکیل می‌دهد، عدم صادرات به موقع آنها به دلیل کمبود زیرساخت های کافی مانند سردخانه، می‌تواند بعد از مدت کوتاهی باعث تباهی و از بین رفتن آنها -شود و نتیجه ماه‌ها زحمات مردم کشور به هدر رود و زبان‌های سنگینی را نصیب کشور و مردم کند. از طرفی اکثر این محصولات، روانه بازارهای جنوب آسیا به خصوص کشور هند و کشورهای اروپایی می‌شود و باید از دهلیز پاکستان به‌عنوان مسیر ارتباطی عبور کند؛ اما پاکستان از سال‌های دیر به این سو از این ناگزیری افغانستان سوء استفاده نموده و هر موقع که خواسته‌شده را مقابل محصولات افغانستان ایجاد نموده است. از این رو تجار افغان بابت انسداد راه‌ها متحمل زیان‌های زیادی شده‌اند که طبق اعلان اتاق تجارت و صنایع، بیش از ۸۰ میلیون دالر در روزهای گذشته، بابت مسدود بودن مرزهای تجاری پاکستان، کشور ما دچار زیان گردیده است. هرچند موافقت‌های دوجانبه زیادی بین دو کشور به منظور حل مشکلات ترانزیتی و تجاری به امضا رسید اما همواره دولت پاکستان از پذیرفتن مسئولیت‌های ناشی از این موافقت‌نامه‌ها طفره رفته و تن به این موافقت‌نامه‌ها نداده است. لذا در زمان فعلی، افغانستان می‌تواند از نقض حقوق ترانزیتی‌اش جلوگیری به عمل آورد و پاکستان را وادار به همکاری در عرصه تجارت نماید و مانع مسدود شدن مرزهای تجاری آن کشور گردد چرا که هر دو کشور عضو WTO و سازمان آکو بوده و باید تابع اصول و قوانین این سازمان باشد و افغانستان باید از کانال این سازمان‌ها و استناد بر اصول آن، حقوق خود را مطالبه نماید.

افغانستان که از ۱۳ دسامبر ۲۰۰۴ به عنوان عضو ناظر در سازمان تجارت جهانی حضور داشت، روز پنجشنبه ۱۷ دسامبر ۲۰۱۵ در دهمین نشست وزیران عضو سازمان تجارت جهانی که از تاریخ ۱۵ تا ۱۸ دسامبر در شهر ناپروبی، پایتخت کنیا برگزار شد، به عضویت کامل این سازمان درآمد و رسماً به عنوان صد و شصت و چهارمین عضو کامل این سازمان شناخته شد و بنا بر گزارشی در قوس ۱۳۹۴، بازارهای صد و شصت و دو کشور جهان پس از عضویت، به روی افغانستان باید باز باشد و از طرفی افغانستان میتواند از تمام حقوق و مزایای عضویت خود با توجه به اصول و قوانین این سازمان، استفاده نماید که طبق همین اصول، استفاده از محدودیت های کمی در تجارت همچون سهمیه بندی و صدور پروانه واردات ممنوع می باشد. از همسایه‌های افغانستان، تاجیکستان، پاکستان و چین نیز «عضویت دائمی» سازمان تجارت جهانی را دارا هستند.

گمرکی وحذف موانع تجاری غیر تعرفه ای، مگر در مورد محصولات کشاورزی کشورهایی که با مشکل در پرداختها مواجه هستند.

۴- برقراری نظام تعرفه های ترجیحی با هدف اعطای امتیازات تجاری به بعضی از فرآورده های کشورهای در حال توسعه، به منظور ساده سازی رقابت محصولات این کشورها با محصولات تولیدی کشورهای صنعتی.

۵- هرگونه رفتار با کالای وارداتی که متفاوت با رفتار با کالاهای ساخت داخل باشد توسط کشورهای عضو ممنوع است.

۶- هرگونه عمل کشورهای عضو که جنبه فروش زیر قیمت تمام شده (DUMPING) داشته باشد ممنوع است.

۷- انجام مشورت در مورد سیاست‌های بازرگانی با دیگر اعضا و حل و فصل اختلافات ناشی از روابط تجاری از طریق مذاکره از دیگر وظایف مهم این سازمان بین المللی است.

در جهان امروز، با وجود وابستگی‌های متقابل، رشد و توسعه اقتصادی در سطح ملی، بدون تعامل فعال با اقتصاد جهانی دچار چالش جدی است. در دو دهه اخیر گروه بزرگی از کشورهای توسعه نیافته و در حال توسعه در بازارهای جهانی ادغام و سایر کشورهای در حال توسعه به طور فزاینده‌ای به حاشیه اقتصاد جهان رانده شدند و به کاهش درآمد و افزایش فقر مبتلا گردیدند. با توجه به اهمیت توسعه و رشد اقتصادی در جوامع مختلف، به ویژه در جوامع در حال توسعه، ارزیابی عوامل مؤثر بر توسعه و رشد اقتصادی از جایگاه ویژه‌ای برخوردار است. جهانی شدن و آزادسازی، یکی از عوامل مؤثر بر تحولات مربوط به جهانی شدن در حوزه اقتصاد، پرننگ تر از سایر حوزه ها بوده است. تعمیق وابستگی متقابل بین اقتصادهای ملی، یکپارچه شدن بازارهای مالی، گسترش مبادلات تجاری به همراه مقررات زدایی و از میان برداشتن تعرفه‌ها و ضوابط حمایتی بازرگانی و ایجاد نهادهایی گسترش و تسری تجارت بین المللی از جمله نمودهای جهانی شدن اقتصادی است. بعد اقتصادی جهانی شدن از این رو اهمیت دارد که در نظام سرمایه داری که سودای رهبری جهان کنونی را در سر دارد، سیاست و فرهنگ تا حد زیادی تحت تأثیر سیاست گذاری های اقتصادی قرار دارند و برنامه ریزی های این دو حوزه چنان است که روند شکوفایی تجارت و رونق بازارها و جذب حداکثر سود تسهیل گردد. با توجه به وجود سازمانی به نام سازمان تجارت جهانی که به منظور تحقق اهدافی چون ارتقای سطح زندگی مردم، فراهم آمدن امکانات اشتغال برای همه، افزایش مستمر و مداوم درآمد، توسعه تولید و تجارت و بهره‌وری بهینه از منابع جهانی، حفظ محیط زیست، برداشتن موانع تعرفه ای و غیرتعرفه‌ای به منظور افزایش سهم کشورهای در حال توسعه و کمتر

سرمقاله

تقویت زراعت؛ راهی بسوی خودکفایی اقتصادی

مهدی مدبر

افغانستان یک کشور زراعتی است و اکثر شهروندان کشور مخارج زندگی شان را با استفاده از محصولات زراعتی تامین می کنند، اما برای توسعه و تقویت زراعت در کشور تا کنون کارهای مؤثر انجام نشده و حمایت های لازم از کشاورزان و دهاقین کشور صورت نگرفته است.

در تازه ترین مورد رئیس جمهور غنی در دیدارش با شماری از دهاقین کشور بر اهمیت سنتور زراعت تاکید کرده است و گفته است: «هر بسوه زمین که برای زرع آماده می شود، به همان اندازه استقلال ما افزایش می یابد.» رئیس جمهور همچنان به وزارت دفاع ملی دستور داده است که از محصولات داخلی استفاده کند و گفته است این کار در سایر وزارت ها نیز اجرا خواهد شد و این روند تا زمانی ادامه خواهد داشت که برای محصولات ما بازارهای داخلی و بین المللی پیدا شود.

نقش زراعت در خودکفایی اقتصادی کشور انکارناپذیر است. در سالهای گذشته، نبود امکانات مدرن زراعتی، نبود بازار مناسب برای محصولات داخلی و استفاده از محصولات وارداتی بجای محصولات داخلی در کشور، از مشکلات عمده کشاورزان و زارعان افغانستان بوده است. استفاده از محصولات داخلی در وزارت خانه ها و ادارات دولتی باید در اولویت قرار گیرد تا شهروندان کشور نیز تشویق گردند تا از تولیدات داخلی استفاده کنند. همچنان باید زمینه استفاده از فن آوری های مدرن زراعتی برای دهاقین و زارعین کشور فراهم گردد و آموزش و آگاهی دهی لازم برای بهبود محصولات زراعتی، به آنها داده شود. استفاده از فن آوری های مدرن زراعتی و تشویق شهروندان کشور به استفاده از محصولات داخلی، می تواند در بهبود وضعیت زراعت در کشور تأثیرات عمده داشته باشد و از وابستگی بازارهای افغانستان به محصولات زراعتی خارجی بکاهد.

فقر اقتصادی یکی از مشکلات اصلی مردم افغانستان است. از حکومت وحدت ملی بخاطر فراهم نکردن زمینه کار و اشتغال و عدم بهبود وضعیت اقتصادی کشور، انتقادات تندی صورت گرفته است. اما توجه حکومت به سنتور زراعت و تقویت آن، می تواند در بهبود وضعیت اقتصادی کشور مؤثر باشد و راه افغانستان را بسوی خودکفایی اقتصادی هموارتر سازد.

در وضعیت فعلی که افغانستان شدیداً با مشکلات اقتصادی دست و پنجه نرم می کند و بسیاری از امور کشور با کمک های خارجی به پیش برده می شود؛ بهترین گزینه برای خودکفایی اقتصادی، تقویت زراعت است. زراعت می تواند در پایه ریزی ساختار اقتصادی کشور کمک فراوان بکند و کشور را در مسیر توسعه اقتصادی قرار دهد.

حکومت افغانستان برای تقویت سنتور زراعت باید در این بخش سرمایه گذاری کند و تلاش ورزد تا توجه بخش خصوصی را به سرمایه گذاری در سنتور زراعت جلب کند. عدم سرمایه گذاری در سنتور زراعت در سالهای گذشته، باعث شده است که زراعت در کشور رشد نکند و زمینه‌ی مناسب برای ارائه محصولات زراعتی افغانستان به بازارهای جهانی فراهم نگردد.

از سوی دیگر، تقویت زراعت و کشاورزی، می تواند بسیاری از مشکلات اجتماعی افغانستان را حل بکند. اکنون بیکاری و عدم اشتغال یکی از جدی ترین مشکلات افغانستان است و بسیاری از جوانان تحصیل کرده بخاطر نبود زمینه کار، تن به مهاجرت غیرقانونی دادند. تقویت زراعت یکی از بهترین گزینه ها برای ایجاد زمینه کار و اشتغال در افغانستان است. بیشتر مردم افغانستان در مناطق روستایی و انکشاف نیافته زندگی می کنند و مشغول فعالیت های زراعتی هستند، گفته می شود نزدیک به هشتاد فیصد مردم افغانستان زراعت پیشه هستند و از طریق زراعت امرار معاش می کنند. تقویت سنتور زراعت و ایجاد کارخانه های پروسیس محصولات زراعتی، باغداری و مالداری، می تواند زمینه اشتغال را برای بخش کثیری از نیروی کار افغانستان فراهم کند و علاوه بر کاهش مشکل عدم اشتغال، اقتصاد خانواده ها را نیز بهبود ببخشد.

تقویت و توسعه بخش زراعت می تواند اقتصاد افغانستان را در مسیر خودکفایی اقتصادی قرار دهد و چشم انداز اقتصادی افغانستان را امیدوار کننده سازد. حکومت وحدت ملی باید برنامه‌های جدی برای مدرن سازی سیستم زراعت در کشور روی دست گیرد و به توسعه زراعت توجه لازم نماید، این امر می تواند به توسعه ای اقتصادی و خودکفایی منجر گردد.

افکار عمومی و مذاکرات صلح

قربانعلی انصاری

اعتماد به وعده های طالبان و حامیان بیرونی شان از دست بدهد و می بایست ضمن تعقیب پروسه صلح بر اساس یک پالیسی مشخص و مراجعه به سازمان های بین المللی و کشورهای قدرتمند جهت تحت فشار قرار دادن طالبان و حامیان سیاسی آن ها جهت پیوستن به پروسه صلح، اجازه ندهد مذاکره برای طالبان و دیگر گروه های مسلح این فرصت را فراهم سازد که از این فرصت تجدید قوا و جذب نیروهای بیشتر نمایند. می بایست با تفکیک گروه های مسلح مخالف و مشخص کردن طرف مذاکره، با گروه های خشونت طلب که باورمند به صلح نیست و هر روز حملاتی خشونت بار را علیه اماکن عمومی و مردم بی گناه سازماندهی می نماید، با مشت آهنین برخورد کند و از دستاوردها و امنیت مردم با قاطعیت در مقابل آنانی که جنگ را تداوم می‌بخشند، دفاع نماید، تا طالبان و دیگر گروه های خشونت طلب در میدان جنگ متحمل شکست سنگین گردد و می توان گفت مردم افغانستان دولت را در این مبارزه همراهی خواهد کرد و دیوار بی اعتمادی بین افکار عمومی و دولت افغانستان برداشته خواهد شد. از دیدگاه مردم گروه ها تنها زمانی می توانند که به پروسه صلح پیوندند که اول: نظام سیاسی فعلی را به رسمیت بشناسند. دوم: بر زیست برابر با سایر شهروندان کشور تن دهند.

برداشتن از جنگ و خشونت و پذیرش قانون اساسی و ارزش ها و مواد مندرج در قانون اساسی افغانستان است و طبیعی است تا زمان که طالبان و حامیان سیاسی آن ها بر جنایت های محمد اشرف غنی با امید واری به نتایج گفتگو های صلح، بارها از طالبان خواست که فعالیت‌های نظامی را کنار گذاشته و به روند گفت وگوهای صلح پیوندند؛ اما طالبان در ماه های اخیر با حمله به اماکن عمومی و کشتار مردم بی گناه روند مذاکره را با چالش های جدی مواجه ساخته است و اکنون این پرسش مطرح است که دولت افغانستان چه استراتژی و رویکردی در پروسه صلح با طالبان و دیگر گروه های مسلح مخالف دولت در پیش گیرد؟ در این باره دیدگاه های مختلف مطرح است، برخی به این باور است که شکست مذاکرات صلح ناشی از آن است که طالبان به عنوان یک جانب مذاکرات صادقانه بر سر میز مذاکره حاضر نمی شود؛ بنابر این دولت افغانستان ضمن استقبال از گفتگو و مذاکره، می بایست پروسه صلح با طالبان را مورد باز اندیشی قرار داده و یک چارچوب مشخص برای تداوم مذاکرات طراحی نماید و صلح با طالبان و دیگر گروه های مسلح مخالف دولت را با پیش شرط های همراه سازد و مهم ترین پیش‌شرط برای طالبان و دیگر گروه های مسلح مخالف، دست

سیاسی آن ها وارد مذاکره و گفتگو شدند، با وجود انکار طالبان وشایعه خواندن مذاکرات صلح، گزارش ها حکایت از آن داشت که تماس‌ها و گفتگوهای میان اعضای طالبان و دولت افغانستان با میانجی گری بعضی کشورها برقرار شده است و دولت افغانستان از تمامی جریان ها و گروه های سیاسی در کشور خواستند تا به گونه مشترک جهت دست یابی به صلح بین الافغانی تلاش کنند، امید می رفت که این تلاش ها به سر انجام برسد؛ اما طالبان و دیگر گروه های مسلح مخالف دولت با سیاست کشتار و ترور عملا به خواست صلح جوانانه دولت پیشین افغانستان پاسخ منفی دادند و با تعیین پیش شرط های با تداوم مذاکرات صلح با دولت افغانستان مخالفت کردند و برخی گروه‌های منشعب از طالبان خواستار به دست گرفتن قدرت به جای مذاکره با دولت افغانستان شدند. سرتاج عزیز؛ مشاور امنیت ملی صدر اعظم پاکستان پس از پایان سفر رئیس جمهور سابق افغانستان به اسلام آباد گفت: طالبان تمایلی به مذاکره با دولت کوزی و یا شورای عالی صلح افغانستان ندارند. بعد از انتخابات و استقرار حکومت وحدت ملی با وجود ناکامی دولت پیشین در پروسه صلح با طالبان، روند مذاکره و گفتگو را با جدیت بیشتر

روزنامه افغانستان با
The Daily Afghanistan Ma

دین‌زین: علی اصغر زاهدی، مصطفی جعفری
مسئول وبسایت: غلام عباس اصلان

کارکنان: دکتر حسین یاسا
مدیر مسول: محمد رضا هویدا
سرمدیر: حفیظ الله زکی

کارکنان: خالق علی زاده

آدرس: کابل، شهرک امید سبز، فاز چهار، کوچه ششم، خانه نمبر ۷-۱۳۷

www.dailyafghanistan.com
Email: thedailyafghanistan@yahoo.com

اعتماد به وعده های طالبان و حامیان بیرونی شان از دست بدهد و می بایست ضمن تعقیب پروسه صلح بر اساس یک پالیسی مشخص و مراجعه به سازمان های بین المللی و کشورهای قدرتمند جهت تحت فشار قرار دادن طالبان و حامیان سیاسی آن ها جهت پیوستن به پروسه صلح، اجازه ندهد مذاکره برای طالبان و دیگر گروه های مسلح این فرصت را فراهم سازد که از این فرصت تجدید قوا و جذب نیروهای بیشتر نمایند. می بایست با تفکیک گروه های مسلح مخالف و مشخص کردن طرف مذاکره، با گروه های خشونت طلب که باورمند به صلح نیست و هر روز حملاتی خشونت بار را علیه اماکن عمومی و مردم بی گناه سازماندهی می نماید، با مشت آهنین برخورد کند و از دستاوردها و امنیت مردم با قاطعیت در مقابل آنانی که جنگ را تداوم می‌بخشند، دفاع نماید، تا طالبان و دیگر گروه های خشونت طلب در میدان جنگ متحمل شکست سنگین گردد و می توان گفت مردم افغانستان دولت را در این مبارزه همراهی خواهد کرد و دیوار بی اعتمادی بین افکار عمومی و دولت افغانستان برداشته خواهد شد. از دیدگاه مردم گروه ها تنها زمانی می توانند که به پروسه صلح پیوندند که اول: نظام سیاسی فعلی را به رسمیت بشناسند. دوم: بر زیست برابر با سایر شهروندان کشور تن دهند.

بنابراین برخی اصول و ارزش های که در این سال ها مورد پذیرش قرار گرفته و با معیارهای دینی و فرهنگی نیز همخوانی دارند، هرگز قابل گذشت و معامله نیستند. زیرا آن اصول و ارزش ها در واقع پایه و اساس نظام سیاسی مسالمت آمیز طیف های اجتماعی در افغانستان را تشکیل می دهند. نادیده گرفتن آنها به معنای برپایی تمامی تلاش ها، فداکاری ها، رنج ها و محنت هایی است که در طی سال های متناوب صورت گرفته و مساوی با هدر رفتن خون میلیون ها نفری است که جان شان را به منظور بارور ساختن درخت آزادی و عدالت فدا کرده اند.

پس صلح واقعی و در چوکات قانون و ارزش های دموکراتیک که تأمین کننده آزادی های اساسی، عدالت و برابری برای شهروندان باشد، خواست واقعی و همیشگی مردم را تشکیل می دهد.